

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά την α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος α' Τον τάφον σου Σωτήρ

Ὡς ἥλιος λαμπρός, ἐν ἐσχάτοις τοῖς χρόνοις, ἀνέτειλας ἡμῖν, τῆς οἰκίας ζωῆς σου, Νεκτάριε Ὅσιε, καὶ πρὸς δόξαν καὶ αἴνεσιν, πάντας ἡγείρας, Χριστοῦ τοῦ πάντων Δεσπότη, τοῦ σε δεῖξαντος, δεδοξασμένον σε Πάτερ, θαυμάτων δυνάμει.

Δόξα... Ὅμοιον

Ίασεις δασιλείς, καθ' ἐκάστην ἡμέραν, πηγάζει θαυμαστῶς, θεϊκὴ χορηγία, ἡ πάντιμος κἀρα σου, μυστικῶς κατευφραίνουσα, τῆς τοῦ Πνεύματος, μυρεψικῆς εὐωδίας, τοὺς προστρέχοντας, μετ' εὐλαβείας καὶ πόθου, τῆς σῆς Μονῆς Ἁγίε.

Και νυν... Θεοτοκίον

Αἱμάτων ἐξ ἀγνῶν, τὸν Δεσπότην τῶν ὅλων, τεκούσα καὶ ὀν, μητραπέντα μηδὸλως, παρθένος διέμεινας, μετὰ τόκον καὶ ἀφραστον, ὅθεν ἅπαντες, τὰ μεγαλεία σου Κόρη, μεγαλύνομεν, καὶ τῆς θερμῆς σου πρεσβείας, σωθῆναι ἐλπίζομεν.

Μετά την β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ἦχος γ' Τὴν ωραιότητα

Τὴν καθαρότητα, τῆς πολιτείας σου, καὶ τὴν εὐθύτητα, Πάτερ τῶν τρόπων σου, ὡς προσφορὰν πνευματικὴν, δεξάμενος ὁ Δεσπότης, ἱαμάτων κρήνην σε, ἐν Αἰγίνῃ ἀνέδειξε, τοῖς πιστῶς προστρέχουσι, τοῖς ἁγίοις λειψάνοις σου, τοῖς νέμουσιν οσμήν ουρανίαν, πάσι καὶ θεῖαν εὐωδίαν.

Δόξα... Ἦχος δ' Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Καταπλήττει ἀληθῶς, τὰς διανοίας τῶν πιστῶν, ἡ δοθεῖσα σοὶ σοφία, θαυμάτων χάρις ἐκ Θεοῦ, ἡ ἐν τοῖς θείοις λειψάνοις σου ἐνεργουμένη. Ὅθεν τῆς Μονῆς, τῆς σῆς συρρέουσι, πλήθη εὐσεβῶν ἐκ πάσης τάξεως, καὶ οἱ νοσοῦντες υγιάν λαμβάνουσι, τῆς ἀντιλήψεως σου Ἁγίε, ἐν εὐφροσύνῃ, Χριστὸν ὑμνοῦντες, τὸν ἀγίασαντά σε Ὅσιε.

Και νυν... Θεοτοκίον

Ὁ τῶν ὅλων συνοχεύς, καὶ τῶν αἰώνων Ποιητής, συνεσχέθη ὑπέρ νουν, ὅλος τῆς θεῖας σου γαστρὸς, μὴ ἀποστάς τῆς Πατρικῆς μονῆς ἄχραντε, διπλοῦς δὲ ἐκ τῆς σῆς, μήτρας προέδραμεν, ἄνθρωπος ὁμοῦ, καὶ Θεὸς τέλειος, καὶ τοῦ Ἀδάμ τὴν φύσιν ἐθέωσε, καὶ πάντα

κόσμον διέσωσεν. Αυτόν δυσώπει, Θεογεννήτορ, σωθήναι τας ψυχάς ημών.

Μετά τον Πολυέλεον

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ' Την Σοφίαν και Λόγον

Ορθοδόξων δογμάτων ερμηνευτής, διδαχών θεοφθόγγων υφηγητής, δεικνύμενος Ὅσιε, Ιεράρχης ως ένθεος, των ευσεβών ρυθμίζεις, ενθέως το φρόνημα, προς θεϊκήν αγάπην, και τρίβον σωτηρίον. Ὅθεν εν Αιγίνη, θεοφρόνως εγείρεις, Μονήν σεπτήν Ὅσιε, εις ψυχών περιποίησιν, Θεοφόρε Νεκτάριε, εν η Μοναζουσών η πληθύς, τα σεπτά σου προσκυνούσα λείψανα, ευλαβώς εορτάζει, την αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Και νυν... Θεοτοκίον

Μανναδόχον σε στάμνον και λογικήν, φωτοφόρον λυχνίαν και θεαυγή, ο θείος Νεκτάριος, επιστάμενος Ἄχραντε, ταις σαις φωταγωγίαις, ψυχήν και διάνοιαν, ως αρετής εργάτης, αξίως πεφώτισται, όθεν σε παρθένον, εν ταυτώ και Μητέρα, Χριστού πανακήρατον, ορθοδόξως εκήρυξε, Θεοτόκε Πανύμνητε. Και νυν της του Υιού σου Αγνή, απολαύων υπέρ νουν ελλάμψεως, συν Αγγέλοις δοξάζει, την άρρητον δόξαν σου.

Οι Αναβαθμοί, το α' Αντίφωνον του δ' Ἦχου

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

Εκ νεότητος μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτος αντιλαβού, και σώσον Σωτήρ μου.

Οι μισούντες Σιών, αισχύνηθητε από του Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Και νυν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, και καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τη τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον

Το στόμα μου λαλήσει σοφίαν, και η μελέτη της καρδιάς μου σύνεσιν.

Στιχ. Οι ιερείς σου Κύριε ενδύσονται δικαιοσύνην και οι όσιοί σου αγαλλιάζονται.

Ευαγγέλιον εκ του κατά Ματθαίον (Κεφ. κδ' 42-47)

Είπεν ο Κύριος, Γρηγορείτε, ότι ουκ οίδατε ποία ώρα ο Κύριος υμών έρχεται. Εκείνο δε γινώσκετε, ότι ει ήδει ο οικοδεσπότης ποία φυλακή ο κλέπτης έρχεται, εγρηγόρησεν αν, και ουκ αν είασε διορυγήναι την οικίαν αυτού. Διά τούτο και υμείς γίνεσθε έτοιμοι, ότι η ώρα ου δοκείτε, ο υιός του ανθρώπου έρχεται. Τις άρα εστίν ο πιστός δούλος και φρόνιμος, ον κατέστησεν ο κύριος αυτού επί της θεραπείας αυτού, του διδόναι αυτοίς την τροφήν εν καιρώ; Μακάριος ο δούλος εκείνος, ον ελθών ο κύριος αυτού ευρήσει ποιούντα ούτως. Αμήν λέγω υμίν, ότι επί πάσι τοις υπάρχουσιν αυτού καταστήσει αυτόν.

Ο Ν' Ψαλμός

Δόξα

Ταις του Ιεράρχου, πρεσβείαις ελεήμον, εξάλειψον τα πλήθη, των εμών εγκλημάτων.

Και νυν...

Ταις της Θεοτόκου, πρεσβείαις ελεήμον, εξάλειψον τα πλήθη, των εμών εγκλημάτων.

Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός, κατά το μέγα έλέός σου, και κατά το πλήθος των οικτιρμών σου εξάλειψον τα ανόμημά μου.

Ιδιόμελον. Ήχος πλ. β'

Σήμερον ο Θεοφόρος Νεκτάριος, το νέον της Εκκλησίας αγλαΐσμα, τον της αρετης περάνας δρόμον, την προς ουρανόν πορείαν εποίησατο, και εν ταις των Αγίων λαμπρότησι σκηνώσας, ανακεκαλυμμένως τρυφά, του ξύλου της ζωής, της μεγαλοπρεπούς δόξης, τας ελλάμψεις δεχόμενος, ημίν δε εξαιτείται, κινδύνων απαλλαγήν, και ειρήνην σταθηράν, και το μέγα έλεος.

Είτα οι Κανόνες. Της Θεοτόκου εις ζ' και του Αγίου οι δύο εις η'.

Κανών της Θεοτόκου φέρων τήνδε ακροστιχίδα.

Χαράς νοητής αξίωσόν με Κόρη. Γερασίμου.

Ωδή α'. Ήχος α'. Ο Ειρμός

Ωδήν επινίκιον, άσωμεν πάντες, Θεώ τω ποιήσαντι, θαυμαστά τέρατα, βραχίονι υψηλώ, και σώσαντι τον Ισραήλ ότι δεδόξασται.

(Δίς)

Χαρίτων την άβυσσον σαρκί τεκούσα, Χριστόν τον Θεόν ημών,

χάριν μοι δώρησαι, τοις χείλεσί μου Αγνή, όπως υμνήσω ευσεβώς,
τα μεγαλεία σου.

Ανήροτος άρουρα, Παρθένε ώφθης, ασπόρως βλαστήσασα, ζωής
τον πρύτανιν, τον εκ της πάλαι φθοράς, ζωοποιήσαντα ημάς, ότι
δεδόξασται.

Ρημάτων αινίγματα, προφητοφθόγγων, εν σοι πέρας έλαβον,
Παρθένε Άχραντε, συ γαρ τεκούσα Χριστόν, τύπους του Νόμου και
σκιάς, σαφώς επλήρωσας.

Ανθήσασαν ράβδον σε, ο Ησαΐας, Παρθένε προέγραψεν, εν θείω
Πνεύματι, συ γαρ Χριστόν τον Θεόν, οιά περ άνθος μυστικόν,
αφράστως ήνθησας.

Κανών του Αγίου ου η ακροστιχίς.

Νεκταρίω αίνεσις τώ θεηγόρω. Γερασίμου.

Ήχος και Ειρμός ο αυτός

Νοός μου την ζόφωσιν, των πρεσβειών σου, φωτί διασκέδασον,
και λόγον δίδου μοι, ως αν υμνήσω φαιδρώς, Νεκτάριε
θαυματοργέ, την θείαν μνήμην σου.

Εσχάτοις εν έτεσιν, εξανατείλας, ως ήλιος άδυτος, φωτί των έργων
σου, Ευαγγελίου το φως, εκφαίνεις Πάτερ θαυμαστώς, πάσι τοις
πέρασι.

Κατ' ίχνος Νεκτάριε, ακολουθήσας, ζωής καθαρότητι, τοις πάλαι
Όσιε, Αρχιερεύσι Χριστού, ίσος ευκλείας της αυτών, ώφθης και
μέτοχος.

Θεοτοκίον

Την φύσιν την άστεκτον, εν τη γαστρί σου, αφλέκτως βαστάσασα,
σαρκί γεγέννηκας, δίχα τροπής και φυρμού, Χριστόν τον πάντων
Ποιητήν, Παρθένε Άχραντε.

Κανών δεύτερος ου η ακροστιχίς.

Νέκταρ ζωής ημίν Πάτερ δίδως. Γερασίμου.

Ήχος δ'. Ανοίξω το στόμα μου

Ναμάτων του Πνεύματος, εμφορηθείς βίω κρείττονι, το νέκταρ της
χάριτος, ήδη ανέβλυσας, και κατηύφρανας, ημών τας διανοίας,
Νεκτάριε Όσιε, τοις σοις χαρίσμασι.

Εόρτιον αίνεσιν, αγαλλομένη προσάδει σοι, και νέαν πανήγυριν, κροτεί σοι Άγιε, η Ορθόδοξος, Αγία Εκκλησία, τη ση αγιότητα, εχθρούς αισχύνουσα.

Κοσμήσας τον βίον σου, απο νεότητος Όσιε, ηθών τη σεμνότητι, της αρετής εραστής, ώφθης γνήσιος, και της σοφίας μύστης, ενθέω φρονήματι, Πάτερ Νεκτάριε.

Θεοτοκίον

Την πάντων Βασίλισσαν, και αιεπάρθενον Δέσποιναν, υμνών θείοις λόγοις σου, εκ ταύτης έλαβες, σθένος άμαχον, και πειρασμών εφόδους, εν βίω υπέμεινας, ανδρείως Άγιε.

Καταβασία

Ανοίξω το στόμα μου, και πληρωθήσεται Πνεύματος, και λόγον ερεύξομαι, τη Βασιλίδι Μητρί, και οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, και άσω γηθόμενος, ταύτης τα θαύματα.

Ωδή γ' . Ο Ειρμός

Στερεωθήτω η καρδιά μου, εις το θέλημά σου Χριστέ ο Θεός, ο εφ' υδάτων ουρανών, στερέωσας τον δεύτερον, και δράσας εν τοις ύδασι, την γην Παντοδύναμε. (Δίς)

Σκηνή του Λόγου η αμόλυντος, το της θείας δόξης αγίασμα, ο ουρανός ο λογικός, εξ ου κόσμω ανέτειλεν ο ζωής άδυτος ήλιος, Θεοτόκος υμνείσθω μοι.

Νόμους της φύσεως διέλαθες, και τον νομοδότην και Κύριον, δίχα φθοράς τε και φυρμού, Θεοτόκε εκύησας, ζωής νέας εγκαινίζοντα, τους νόμους εν Πνεύματι.

Όρος εδείχθης αλατόμητον, και δασύ και πιον εν Πνεύματι, εξ ου επέφανεν ημίν, ο απτόμενος Δέσποινα, τών ορέων και καπνίζονται, ως φησί Δαβίδ ο Δίκαιος.

Η κιβωτός του αγιάσματος, το θεοπρεπές ιλαστήριον, της ευδοκίας του Θεού, ο ευώδης παράδεισος, ανυμνείσθω θείοις άσμασιν, η Παρθένος και Δέσποινα.

Του Αγίου. Ο αυτός.

Αγάπη θεία εκ νεότητος, Πάτερ, ιερώς στοιχειούμενος, ακολουθήσαι τω Χριστώ ηρετίσω Νεκτάριε, και εκ πάσης ματαιότητος, εμφρόνως εμάκρυνας.

Ρήσεσι Πάτερ των χειλέων σου, στάζεις γλυκασμόν τον ουράνιον,

εν ταις καρδίαις των πιστών, δεχομένων τον λόγον σου, και παιδεύεις προς τα κρείττονα, πιστών την διάνοιαν.

Ιεραρχών νέον αγλαΐσμα, ώφθης Ιεράρχα Νεκτάριε, αγιωσύνην αληθή, ενδυσάμενος Όσιε, πολιτείας καθαρότητι, διό ευφημούμεν σε.

Θεοτοκίον

Ωραΐσμένη υπέρ έννοιαν, ταις της παρθενίας λαμπρότησι, τίκτεις Θεόν υπερφυώς, μετά σώματος Άχραντε, και της Εύας το κατάκριμα, εν τω τοκω σου έλυσας.

Δεύτερος. Τους σους υμολόγους.

Αγίων σοφώς ιχνηλατήσας, τους τρόπους και πράξεις τας αγνάς, τον νουν σου καθηγίασας, εν πάση οσιότητι, Νεκτάριε μακάριε, και την καρδίαν εκάθηρας.

Ραντίσματι ύδατος του θείου, την βλάβην των δένδρων και φυτών, απήλασας Νεκτάριε, και πλούτος θείας χάριτος, τοις Αιγινήταις πέφηνας, θαυμαστωθείς θείω Πνεύματι.

Ζωήν την ησύχιον ποθήσας, Μονήν ωκοδόμησας σεπτήν, εν τη Αιγίνη Όσιε, και τύπος θείων πράξεων, εν ταύτη εχηρημάτισας, ταις μοναζούσαις Νεκτάριε.

Θεοτοκίον

Ως Μήτηρ Θεού του φιλανθρώπου, σπλαγχνίσθητι Κόρη επ' εμοί, και ίασαι τον καύσωνα, τον της ψυχής μου δέομαι, τη δρόσω της σης χάριτος, ίνα σωθείς μεγαλύνω σε.

Καταβασία

Τους σους υμολόγους Θεοτόκε, ως ζώσα και άφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, και εν τη θεία δόξη σου, στεφάνων δόξης αξίωσον.

Κάθισμα. Ήχος πλ. α'. Τον συνάναρχον Λόγον

Αρετής διανύσας τον δρόμον Όσιε, θεοπρεπώς μετετέθης προς την αγήρω ζωήν, και αγίων κοινωνός ώφθης Νεκτάριε, μεθ' ων πρέσβευε αεί, τώ Παντάνακτι Χριστώ, δοθήναι πταισμάτων λύσιν, και ψυχικήν σωτηρίαν, τοις εορτάζουσι την μνήμην σου.

Δόξα... Και νυν... Θεοτοκίον

Την υπέρτιμον στάμνον και θεοχώρητον, την αιιπαρθένον Κόρην και Θεοτόκον Αγνήν, ανυμνήσωμεν πιστοί και μεγαλύνωμεν, ότι ερρύσατο ημάς, εκ της αρχαίας αράς, τεκούσα απειρογάμως, τον Υπερούσιον Λόγον, προς σωτηρίαν των ψυχών ημών.

Ωδή δ' . Ο Ειρμός.

Εν Πνεύματι προβλέπων Προφήτα Αββακούμ, την του Λόγου σάρκωσιν εκήρυττες βοών, εν τω εγγίζειν τα έτη επιγνωσθήση, εν τω παρείναι τον καιρόν αναδειχθήση. Δόξα τη δυνάμει σου Κύριε.
(Δίς)

Την άχραντον σου μήτραν ως θρόνον νοητόν, ο Χριστός ανέδειξεν ο Λόγος του Θεού, ο εν τοις κόλποις του Πατρός αεί υπάρχων, και εν γαστρί σου όλος όλω ενωθείς μοι, όθεν επαξίως υμνούμεν σε.

Η πύλη ην προείδεν ο Ιεζεκιήλ, λαμπομένην Άχραντε αυγαίς παρθενικαίς, δι' ης διήλθεν ο πάντα κτίσας Λόγος και κεκλεισμένην σε λιπών μετά τον τόκον, συ ει Θεοτόκε Πανάχραντε.

Σιών Θεού ωράθης και κήπος ευθαλής, και κλίνη πορφυρόστρωτος και κλίμαξ υψηλή, συ γαρ εν νόμω τυπικώς προκηρυχθείσα, την των συμβόλων διετράνωσας εικόνα, τον Δημιουργόν σωματώσασα.

Αφλέκτως συλλαβούσα το φως το Πατρικόν, τον εν πυρί λαλήσαντα και γνόφω εν Σινά, εν ταις αγκάλαις σου βαστάζεις ώσπερ βρέφος, ακαταφλέκτως ως η βάτος Θεοτόκε, τον Δημιουργόν πάσης Κτίσεως.

Του Αγίου. Ο αυτός

Αγίως σου τον βίον ανύσας επί γης, Αγίων πάντων σύσκηνος ωφθής εν ουρανοίς, των δε λειψάνων σου η θήκη αναβλύζει, αγιασμόν και σωτηρίαν τοις τελούσι, νόσοις Ιεράρχα και θλίψεσι.

Ιερεύσας οσίως σοφέ και καθαρώς, ως ιερεύς ευπρόσδεκτος Χριστώ τω παντουργώ, και ως θυσίαν καθαράν αυτώ προσήξας, την ακηλίδωτον ζωήν σου Ιεράρχα, όθεν κατ' αξίαν δεδόξασαι.

Νοσήματα ποικίλα και πάθη χαλεπά, η παναγία κάρα σου ιάται θαυμαστώς, η γαρ εν ταύτη ενοικούσα θεία χάρις, ποικιλοτρόπως ενεργεί τοις προσιούσι, κατ' αναλογίαν της Πίστεως.

Θεοτοκίον

Ετέχθη εκ γαστρός σου μορφή τη καθ' ημάς, ο άυλος ών πρότερον μείνας ο ην Θεός, και αναπλάσας τον Αδάμ εκ της κατάρας, τέκνα Θεού αναδεικνύει τους εν πίστει, σε ως Θεοτόκον δοξάζοντας.

Δεύτερος. Ο καθήμενος εν δόξη.

Η σορός των σων λειψάνων, την οσμήν την του Πνεύματος, και την, ευωδίαν Πάτερ της ζωής την ουράνιον, αρωματίζει Νεκτάριε μακάριε, κατευφραίνουσα, τους προς αυτήν καταφεύγοντας.

Σώματος σου τας ορέξεις, κατεμάρανας Όσιε, προσευχή συντόνω, και τη εγκρατεία Νεκτάριε, της δε ψυχής τας δυνάμεις ανεπτέρωσας, θείω έρωτι, προς τας ελλάμψεις του Πνεύματος.

Ηκολούθησας αμέμπτως, τοις χρηστοίς Πάτερ τρόποις σου, τω Διονυσίω, τω Αιγίνης θείω ποιμάντορι, μεθ' ου της άνω μετέχων δόξης Άγιε, ταύτην σώζεσθαι, αεί την νήσον ικέτευε.

Θεοτοκίον

Μετά σώματος τεκούσα, τον ασώματον Κύριον, Κεχαριτωμένη, ώφθης ασωμάτων Δυνάμεων, αγιωτέρα Αγνή και υπερέχουσα, όθεν άπαντες, υμνολογούμεν την δόξαν σου.

Καταβασία

Την ανεξιχνίαστον θείαν βουλήν, της εκ της Παρθένου σαρκώσεως, σου του Υψίστου, ο Προφήτης, Αββακούμ, κατανοών εκραύγαζε. Δόξα τη δυνάμει σου Κύριε.

Ωδή ε'. Ο Ειρμός.

Την σην ειρήνην δος ημίν, Υιέ του Θεού, άλλον γαρ εκτός σου, Θεόν ου γινώσκομεν, το όνομά σου ονομάζομεν, ότι Θεός ζώντων, και των νεκρών υπάρχεις. (Δίς)

Ξενίζεις τη γεννήσει σου, Αγγέλων χορούς, και σώζεις τω σω τοκω, βροτών τα συστήματα, συ γαρ Χριστόν αφθόρως έτεκες, τον τα διεστώτα, συνάψαντα Παρθένε.

Ιάτρευσον Πανάμωμε, ψυχήν την εμήν, δεινώς ασθενούσα, κακίστη αμαρτία, και προς το φως με καθοδήγησον, εναρέτου βίου, τη χάριτι σου Κόρη.

Ως άνθος σε πανεύοισμον, ο Λόγος ευρών, ακανθών εν μέσω, εν σοι κατεσκήνωσε, και εκ γαστρός σου σάρκα είληφεν, ο σε προορίσας, Αγνή προ των αιώνων.

Στολή εκ τών αιμάτων σου, υφάνθη φρικτώς, τω εκ του μη όντος, τα όντα συστήσαντι, εκ σου γαρ σάρκα Κόρη είληφεν, ο σε προορίσας, Αγνή προ των αιώνων.

Του Αγίου. Ο αυτός.

Σοφία τη του Πνεύματος, και λόγω ζωής, πιστών τας καρδιάς,

ρυθμίζεις Νεκτάριε, προς πολιτείαν Πάτερ, κρείττονα, ως του Ευαγγελίου, σοφός Ιεροκήρυξ.

Ιεραρχίας ένδυμα, σοφέ στολισθείς, έργοις εναρέτοις των αυτό κατεποίκιλας, ως Ιεράρχης ενθεώτατος, και των μυστηρίων, των θείων οικονόμος.

Συνέσει και πραότητι, εμπρεπών σοφώς, οσίας παρθένους, ενθέως συνήθροισας, και τω Χριστώ αυτάς ωδήγησας, λόγοις τε και έργοις, αμέμπτου πολιτείας.

Θεοτοκίον

Τη ση ελλάμπει Άχραντε, ψυχήν την εμήν, την εξοφωμένην, παθών αμαυρότησιν, ως συμπαθής Αγνή καταύγασον, και τω θείω φόβω καθήλωσον με όλον.

Δεύτερος. Εξέστη τά σύμπαντα.

Ιάματα άφθονα, η θήκη των λειψάνων σου, τη του Παρακλήτου επομβρία, αεί βλυστάνει Πάτερ Νεκτάριε, και αποδιώκει πονηρά, πνεύματα εκάστοτε, των αιτούντων την χάριν σου.

Νοσούσι την ίασιν, και πάσχουσι την λύτρωσιν, τοις προσερχομένοις σοι παρέχων, παύεις τα χρόνια ασθενήματα, και κατασβεννύεις χαλεπήν, πυρεσσόντων φλόγωσιν, δρόσω Πάτερ της χάριτος.

Πατέρων ισότιμος, των πάλαι εχρημάτισας, τούτων μιμησάμενος τον τρόπον, τον θείον ζήλον και τας λοιπάς αρετάς, ταπεινοφροσύνη αληθεί, και απλάστοις ήθεσι, διαπρέψας Νεκτάριε.

Θεοτοκίον

Αγνείας κειμήλιον, Παρθένε Παναμώμητε, έμψυχον αλάβαστρον και θείον, του κενωθέντος μύρου εν σοι της ζωής, σκεύος ευωδίας αρετών, την ψυχήν μου έργασαι, διά βίου σεμνότητος.

Καταβασία

Εξέστη τα σύμπαντα, επί τη θεία δόξη σου, συ γάρ απειρόγαμε Παρθένε, έσχες εν μήτρα, τον επί πάντων Θεόν, και τέτοκας άχρονον Υίόν, πάσι τοις υμνούσι σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

Ωδή ς'. Ο Ειρμός.

Τον προφήτην Ιωνάν, εκμιμούμενος βού, την ζωήν μου αγαθέ, ελευθέρωσον φθοράς, και σώσόν με, Σωτήρ του κόσμου κράζοντα, δόξα σοι. (Δίς)

Ο εκλάμπας εκ Πατρός, προ αιώνων ως Υιός, επ' εσχάτων ημερών, εκ γαστρός σου προελθών, εθέωσε, Παρθενομήτορ, βροτών το φύραμα.

Νύμφη πάναγνος Πατρός, Μήτηρ άφθορος Υιού, ανεδείχθης αληθώς, η καλή εν γυναιξί, τω Πνεύματι, προαγνισθείσα, Παρθένε Άχραντε.

Μυστηρίων θεϊκών, θησαυρός υπερφυής, ουρανίων δωρεών, κιβωτός χρυσοειδής, Πανάμωμε, σαφώς εδείχθης, Χριστόν κηήσασα.

Εργαστήριον φρικτόν, και παστάς φωτοειδής, της σαρκώσεως Αγνή, καθωράθης του Θεού, μορφώσαντος, ημών την σάρκα, εκ των αιμάτων σου.

Του Αγίου. Ο αυτός.

Ως νεόφωτος αστήρ, εν εσχάτοις τοις καιροίς, αναλάμπας μυστικώς, τας καρδίας των πιστών, Νεκτάριε, προς θεϊόν πόθον Πάτερ ανέφλεξας.

Θεοφρόνως επί γης, και σοφώς πολιτευθείς, εν ημέραις πονηραίς, κατά Παύλον τον σοφόν, Νεκτάριε, παρά Κυρίου, λαμπρώς δεδόξασαι.

Εν τω φόβω του Θεού, την αγίαν σου Μονήν, ως στηρίξας ασφαλώς, όρμον άκλυστον αυτήν, ανέδειξας, προς σωτηρίαν, ψυχών Νεκτάριε.

Θεοτοκίον

Η τεκούσα εν σαρκί, τον των όλων Ποιητήν, και την πάλαι του Αδάμ, αφανίσασα αράν, Πανάμωμε, της των παθών με, ρύσαι ζοφώσεως.

Δεύτερος. Την θεϊαν ταύτην.

Το θεϊον νέκταρ της χάριτος, δεξάμενος Νεκτάριε Όσιε, εν τη καρδία σου, τον γλυκασμόν τον ουράνιον, Χριστού τη Εκκλησία, άρτι επήγασας.

Εν Ιεράρχαις θεόληπτος, και εν τοις διδασκάλοις θεόσοφος, Πάτερ Νεκτάριε, ως αληθώς εχημάτισας, ιδέαις εναρέτοις, καλλωπιζόμενος.

Ρόδον καθάπερ ηδύπνευστον, τη θεία ευωδία του Πνεύματος,

Πάτερ η κάρα σου, ημάς ευφραίνει Νεκτάριε, και παύει το
δυσώδες, παθών και θλίψεων.

Θεοτοκίον

Δύναμιν δίδου μοι Πάναγνε, κατά του παλαιού πολεμήτορος, του
καθ' εκάστην μοι, λόχους και, δόλους τεκταίνοντος, ίνα της τούτου
βλάβης, φανώ ανώτερος.

Καταβασία

Την θείαν ταύτην και πάντιμον, τελούντες εορτήν οι θεόφρονες, της
Θεομήτορος, δεύτε τας χείρας κροτήσωμεν, τον εξ αυτής τεχθέντα
Θεόν δοξάζοντες.

Κοντάκιον. Ήχος πλ. δ'. Τη Υπερμάχω.

Ορθοδοξίας τον αστέρα τον νεόφωτον, και Εκκλησίας το
νεόδητον προτείχισμα ανυμνήσωμεν καρδίας εν ευφροσύνη.
Δοξασθείς γαρ ενεργεία τη του Πνεύματος. Ιαμάτων αναβλύζει
χάριν άφθονον τοις κραυγάζουσι, χαίροις Πάτερ Νεκτάριε.

Ο Οίκος

Άνθρωπος ουρανόφρων, ανεδείχθης εν κόσμω, Νεκτάριε Χριστού
Ιεράρχα, ζωήν γαρ οσίαν διελθών, ακέραιος όσιος και θεόληπτος,
εν πάσιν εχηρημάτισας, εντεύθεν παρ' ημών ακούεις.

Χαίρε δι' ου οι πιστοί υψούνται, χαίρε δι' ου εχθροί θαμβούνται.

Χαίρε των Οσίων Πατέρων εφάμιλλος, χαίρε Ορθοδόξων ο θείος
διδάσκαλος.

Χαίρε οίκος αγιώτατος ενεργείας θεϊκής, χαίρε βίβλος θεοτύπωτος
πολιτείας της καινής.

Χαίρε ότι αρτίως ημιλλήθης Αγίοις, χαίρε ότι εμφρόνως εχωρίσθης
της ύλης.

Χαίρε λαμπρόν της Πίστεως τρόπαιον, χαίρε σεπτόν της χάριτος
όργανον.

Χαίρε δι' ου Εκκλησία χορεύει, χαίρε δι' ου νήσος Αίγινα χαίρει.

Χαίροις Πάτερ Νεκτάριε.

Συναξάριον

Τή θ' τού αυτού μηνός, Μνήμη του εν Αγίοις Πατρός ημών
Νεκταρίου Μητροπολίτου Πενταπόλεως της εν Αιγύπτω, του
θαυματουργού και κτίτορος της εν Αιγίνη Ιεράς Μονής της Αγίας
Τριάδος των Μοναζουσών, κοιμηθέντος οσίως κατά το έτος 1920.

Στίχοι

Νέκταρ της ζωής της αιωνίου πίνων,

Νάμα Νεκτάριε ίάσεων βλύζεις.

Αμφ' ενάτη Νεκταρίω εκ ρεθέων θυμός ήρθη.

Ο Άγιος Νεκτάριος εγεννήθη τη 1η Οκτωβρίου του έτους 1846 εν

Συληβρία της Ανατολικής Θράκης εξ ευσεβών γονέων ονόματι Δήμου και Βασιλικής Κεφάλα. Το κατά κόσμον όνομα αυτού ήτο Αναστάσιος. Τα πρώτα γράμματα εδιδάχθη εν τη γενέτειρα αυτού. Κατόπιν μετέβη εις Κωνσταντινούπολιν, ένθα εργαζόμενος, ησχολείτο με μελέτας φιλολογικών και πατερικών συγγραμμάτων. Ως άλλη μέλισσα συνέλεγε τα άξια λόγου ρητά και αποφθέγματα των βιβλίων τα οποία εμελέτα, άτινα βραδύτερον εξέδωκεν εις βιβλίον με τον τίτλον «Λογίων θησαύρισμα». Εις ηλικίαν 20 ετών διωρίσθη δημοδιδάσκαλος εις το σχολείον του χωρίου Λύθιον της νήσου Χίου. Παιδιόθεν έχων κλίσιν προς ιερωσύνην, εκάρη κατ' αρχάς μεν Μοναχός εν τη Νέα Μονή της Χίου τη 7η Νοεμβρίου 1876, μετονομασθείς Λάζαρος, είτα δε Διάκονος εν έτει 1877 υπό του τότε Μητροπολίτου Χίου Γρηγορίου, μετονομασθείς δια δευτέραν φοράν Νεκτάριος.

Ελθών εις Αθήνας συνεπλήρωσε τας γυμνασιακός αυτού σπουδάς, φοιτήσας εις την Θεολογικήν Σχολήν του Πανεπιστημίου Αθηνών, ως υπότροφος του κληροδοτήματος Α. Παπαδάκη. Άμα τη αποφοιτήσει του εκ της Θεολογικής Σχολής μετέβη εις Αλεξανδρείαν, τεθείς υπό την προστασίαν του τότε Πατριάρχου Αλεξανδρείας Σωφρονίου, παρά του οποίου εχειροτονήθη Πρεσβύτερος εν έτει 1886 και προεχειρίσθη συνάμα εις Αρχιμανδρίτην, διορισθείς Ιεροκήρυξ και Γραμματεύς του Πατριαρχείου. Εύδοκίμως εργαζόμενος παρά τη Εκκλησία Αλεξανδρείας, διωρίσθη ευθύς αμέσως Πατριαρχικός Επίτροπος εν Καϊρώ, όπου επέδειξε μεγίστην ικανότητα και δραστηριότητα εις όλους τους τομείς της Εκκλησιαστικής αυτού διακονίας, τα μέγιστα εκτιμηθείς υπό των ευσεβών χριστιανών διά τε τας πολλές αυτού αρετάς, την πολυμάθειαν και την αφοσίωσιν αυτού εις την Εκκλησίαν. Τη πρωτοβουλία του Αγίου Νεκταρίου διεκοσμήθη ο Ιερός Ναός του αγ. Νικολάου εν Καίρω.

Διό εν έτει 1889 εχειροτονήθη Επίσκοπος εν αυτώ παρά του Πατριάρχου Αλεξανδρείας Σωφρονίου με τον τίτλον «Μητροπολίτης Πενταπόλεως» της πάλαι ποτέ διαλαμψάσης ταύτης Μητροπόλεως εν τη Εκκλησία Αλεξανδρείας. Ανετέθησαν αυτώ καθήκοντα Βοηθού Επισκόπου του Πατριάρχου εν Καίρω. Ως Επίσκοπος διεκρίθη έτι περισσότερο ο Άγιος Νεκτάριος, διαπρέπας εν πάσαις ταις χριστιανικαίς αρεταίς και αγαπηθείς σφόδρα παρά πάντων των χριστιανών. Παραλλήλως ησχολείτο εις συγγραφικάς επιδόσεις, εκδίδων συνεχώς ψυχωφελή βιβλία εκκλησιαστικού και θεολογικού περιεχομένου. Εις το σεπτόν αυτού πρόσωπον

διέβλεπαν πάντες τον μέλλοντα διάδοχον του γέροντος τότε Πατριάρχου Αλεξανδρείας Σωφρονίου. Ένεκα τούτου εκ φθόνου διαβληθείς παρά τω Πατριάρχη, ως επιβουλευόμενος τον Πατριαρχικόν αυτού θρόνον, ετέθη παρ' αυτού όλως αναίτιως εις αργίαν και περιορισμόν άνευ αιτίας τινός και άνευ απολογίας, υποχρεωθείς κατόπιν εκών άκων να εγκαταλείψη την Εκκλησίαν Αλεξανδρείας μετ' απολυτηρίου Πατριαρχικού Γράμματος. Αίρων τον σταυρόν της φοβεράς και δεινής ταύτης δοκιμασίας ο Άγιος Πατήρ, ήλθεν εις Αθήνας προς αναζήτησιν καταλλήλου δι' αυτόν εκκλησιαστικής θέσεως. Εκείθεν έγγραψε μετά πολλής ευλάβειας και του προσήκοντος σεβασμού γράμματα προς τον χειροτονήσαντα αυτόν Πατριάρχη Αλεξανδρείας Σωφρόνιον, ζητήσας να μάθη τους λόγους της απολύσεως και αποπομπής αυτού, αναιρέσας τας κατ' αυτού ανυπόστατους κατηγορίας των διαβολέων αυτού και υπεραμυνθείς της αθωότητος αυτού. Ατυχώς ουδεμίας έτυχεν απαντήσεως, διό έγγραψε πάλιν προς τον διαδεχθέντα αυτόν Πατριάρχη Φώτιον, άνευ και πάλιν απαντήσεως. Τότε απηύθυνεν επιστολήν προς τον Οικουμενικόν Πατριάρχη Ιωακείμ Γ', παρακαλέσας, ίνα μεσολάβηση προς αποκατάστασιν της θέσεως αυτού ως Επισκόπου εν τη Εκκλησία. Υπό τοιαύτης θλίψεως και μεγάλης στερήσεως τελών ο Άγιος Νεκτάριος, επέτυχε να διορισθή ιεροκρηυξ εν τη νήσω Ευβοίας εν έτει 1891, όπου αυτός Επίσκοπος ων, ετίθετο υπό την εξάρτησιν των Επισκόπων αυτής. Ως ιεροκρηυξ διέπρεψεν όσον ολίγοι, εκτιμηθείς τα μέγιστα παρά του ευσεβούς λαού της νήσου .Ευβοίας. Εκείθεν μετά τριετίαν μετετέθη εν έτει 1893 ως Ιεροκρηυξ εις τον νομόν Φθιώτιδος και Φωκίδος, συνεχίσας την υπηρεσίαν του εις την διακονίαν του θείου λόγου, γενόμενος τοις πάσι γνωστός διά τε τας πολλάς αυτού και σπανίας αρετάς, την πολλήν ευρυμάθειαν και την χάριν των λόγων αυτού. Ένεκα τούτου, ότε εκενώθη η θέσις του διευθυντού της Εκκλησιαστικής Ριζαρείου Σχολής, προς το πρόσωπον αυτού εστράφησαν και εκάλεσαν αυτόν, ίνα αναλάβη καθήκοντα διευθυντού εν αυτή. Ως τοιούτος διετέλεσε κατά τα έτη 1894 έως 1908, λίαν ευδοκίμως εργασθείς εν αυτή, συντελέσας εις την πνευματικήν και ηθικήν εξύψωσιν της σχολής αναδείξας πλείστους όσους εκ των μαθητών αυτού εις τε την Εκκλησίαν, τα γράμματα και την επιστήμην. Ο ενάρετος αυτού βίος, η άκρα ταπείνωσις και αφιλοχρηματία αυτού, η πατρική αυτού αγάπη προς τους μαθητάς και εν γένει το εξαίρετον αυτού παράδειγμα εν πάσι, ενεποίει ιδιαιτέραν εντύπωσιν εις τους μαθητάς αυτού, αλλά και

εις τους ορθοδόξους χριστιανούς των Αθηνών και Πειραιώς, οίτινες συνέρρεον εις τον ναόν της Σχολής, ίνα ενωτισθώσι των θείων ρημάτων αυτού. Συγχρόνως ο Άγιος Νεκτάριος επεδίδετο εις τας συγγραφικάς αυτού μελέτας εκδώσας μεγάλα καί σπουδαία συγγράμματα ιστορικού και πνευματικού περιεχομένου. Αλλά και εις έμμετρον λόγον συνέγραφεν ο Άγιος Νεκτάριος θρησκευτικού καί εποικοδομητικού περιεχομένου βιβλία.

Παραιτηθείς διά λόγους υγείας εκ της θέσεως ταύτης, την οποίαν κατείχεν επί δεκατέσσαρα συναπτά έτη, απεσύρθη εις το ησυχαστήριον εν Αιγίνη, όπερ ίδρυσεν εν τω τόπω, ένθα άλλοτε ήτο η Ιερά Μονή της Ζωοδόχου Πηγής, όπου κατά την παράδοσιν ησκήτευσαν αι αγίαι Αθανασία, Θεοδώρα και Θεοπίστη. Ταύτην ανακατασκευάσας, εν ω εισέτι ετέλει διευθυντής της Εκκλησ. Ριζαρείου Σχολής και ναόν ανεγείρας εν αυτή επ' ονόματι της Αγίας Τριάδος μετά πολλών κελλίων και άλλων κτισμάτων, προσέδωκε το όνομα αυτό εις την Ιεράν ταύτην Μονήν. Εκεί διήλθε τον υπόλοιπον χρόνον του βίου αυτού, ζήσας αληθώς ως μοναχός καί άγιος Πατήρ. Τας ημέρας αυτού διήρχετο εν διαρκεί προσευχή και νηστεία, εν έργοις αγαθοίς, διδάσκων τας αδελφάς της Μονής, μη παραλείπων τας χειρωνακτικάς εργασίας, εμπνέων εις πάντας τους προστρέχοντας αυτώ την πίστιν και αγάπην προς τον Θεόν και την αγίαν ημών Εκκλησίαν. Πράος και ταπεινός τη καρδία, απλούς εις τους τρόπους, καλοκάγαθος και ανεξίκακος, πιστός τηρητής των ιερών παραδόσεων, αυστηρός εις τα ήθη και ελεήμων σφόδρα, εξετιμάτο παρά πάντων των χριστιανών ως άγιος, διότι αι προσευχαί του εισηκούοντο εις τον Θεόν. Απέφευγεν επιμελώς πάντα περί το πρόσωπον αυτού θόρυβον και έπαινον των ανθρώπων, απεσύρετο εις διαρκείς προσευχάς και μελέτας, αποκρύπτων πολλάκις την ιδιότητα αυτού ως Επισκόπου. Έζησεν αληθώς οσίως καί δικαίως και εδόξασε τον Θεόν επί της γης ο μέγας ούτος Ιεράρχης της Εκκλησίας. Ασθενήσας εκ προστατίτιδος, μετεκομίσθη τη επιμόνω παρακλήσει των μοναχών εις το Αρεταίειον Νοσοκομείον Αθηνών, όπου μετά δίμηνον νοσηλείαν εκοιμήθη εν Κυρίω τη 8η Νοεμβρίου του έτους 1920. Ευθύς διεκομίσθη εις Αίγιναν και εκηδεύθη τη πανδήμω συμμετοχή του λαού αυτής και πολλών άλλων κληρικών και χριστιανών, ταφείς εις το προαύλιον της Ιεράς αυτού Μονής. Το σεπτόν αυτού σκήνωμα παρέμενεν εν τω τάφω αναδίδον άρρητον εξ αυτού ευωδίαν. Εν τω μεταξύ πολλά θαύματα ετελούντο και πολλοί ήσαν οι προστρέχοντες εις αυτόν. Αλλά από της γενομένης εν

επισημω εκκλησιαστικη τελετη ανακομιδης των ιερων αυτου λειψανων εν ετει 1953 εξεχυθη πανταχου η χαρις αυτου, πολλων προσκυνητων αφηγουμενων τα τελεσθεντα υπ' αυτου θαυματα, ου μονον εν τη Ιερα Μονη της Αγιας Τριαδος, αλλα και οπουδηποτε αλλαχου. Τοιουτοτροπως η φημη του Αγιου Πατρος Νεκταριου Πενταπολεως και Μυροβλητου και θαυματουργου διεδιδετο πανταχου της Ελλαδος και περαν αυτης. Αναριθμητα ειναι τα θαυματα, τα οποια η χαρις του Θεου δια πρεσβειων του Αγιου Νεκταριου ειργασατο κατα καιρους εις τους πιστους χριστιανους. Ιασεις παντοιων αρρωστηματων, διασωσις καταποντιζομενων πλοιων και οσα αλλα αφηγουνται καθ' εκαστην οι ευλαβεις προσκυνηται των ιερων Αυτου Λειψανων. Ουτος εν ετει 1961, προταςσει του οικειου Μητροπολιτου Σεβ. Ύδρας, Σπετσων και Αιγινης Προκοπιου και αποφασει της Ιερας Συνόδου της Ιεραρχιας εξεδόθη παρα του Οικουμενικου Πατριαρχειου Συνοδικη Πράξις, δι' ης ανεγνωριζετο η αγιότης αυτου και συνίστατο ταις Ομοδόξοις Εκκλησίαις ως Άγιος Πατήρ της Εκκλησίας ομού μετά του Οσίου Κοσμά του Αιτωλού. Δι' Εγκυκλίου δε κατόπιν της Ιερας Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος παρηγγέλοντο πάντα προς το χριστεπώνυμον πλήρωμα αυτης. Η καθιέρωσις του πρώτου εορτασμού της επετείου της μνήμης Αυτου διεξήχθη εν Αιγίνη εν ετει 1961 μετά μεγάλων εορταστικων εκδηλώσεων και εκκλησιαστικων επισημων τελετων. Όθεν γεραίροντες και τιμώντες την μνήμην του Αγίου πατρος Νεκταριου Πενταπολεως του Μυροβλητου και θαυματουργου, επικαλούμεθα της πρεσβείας Αυτου το έλεος και την χάριν του εν Τριάδι Θεου επί των ψυχών πάντων των ευσεβών και ορθοδόξων χριστιανών. Ταις αυτου αγιαίς πρεσβείαις ο Θεός ελέησον και σώσον ημάς. Αμήν.

Τη αυτη ημέρα μνήμη των Αγίων Μαρτύρων Ονησιφόρου και Πορφυρίου.

Τη αυτη ημέρα, μνήμη της Οσίας Μητρος ημών Ματρώνης.

Τη αυτη ημέρα, μνήμη της Οσίας Μητρος ημών Θεοκτίστης της Λεσβιας.

Τη αυτη ημέρα, μνήμη των Οσίων Μητέρων ημών Ευστολίας και Σωπάτρας.

Τη αυτη ημέρα μνήμη του Αγίου Μάρτυρος Αντωνίου.

Τη αυτη ημέρα, οι Άγιοι Μάρτυρες Χριστοφόρος και Μαύρα ξίφει τελειούνται.

Τη αυτη ημέρα, μνήμη των Αγίων Μαρτύρων Ναρσή και Αρτέμονος.

Τη αυτή ημέρα, ο Όσιος Πατήρ ημών Ιωάννης, ο διά το βραχύ της ηλικίας ονομασθείς Κολοβός, εν ειρήνη τελειούται.

Τη αυτή ημέρα, ο Όσιος Πατήρ ημών Ελλάδιος εν ειρήνη τελειούται.

Τη αυτή ημέρα, ο Όσιος Πατήρ ημών Συμεών ο Μεταφραστής εν ειρήνη τελειούται.

Τη αυτή ημέρα, οι Όσιοι και θεοφόροι Πατέρες ημών Ευθύμιος και Νεόφυτος οι κτίτορες της εν Άθω ιεράς σεβασμίας Μονής του Διοχειαρίου, εν ειρήνη τελειούνται.

Ταις αυτών πρεσβείαις Χριστέ ο Θεός, ελέησον και σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'. Ο Ειρμός.

Τους εν καμίνω Παίδας σου Σωτήρ, ουχ ήψατο ουδέ παρηνώχλησε το πυρ, τότε οι τρεις ως εξ ενός στόματος, ύμνουν και ευλόγουν λέγοντες. Ευλογητός ο Θεός, ο των Πατέρων ημών.

(Δίς)

Κεκοσμημένη θείοις κροσσωτοίς, ως πάντων βασίλισσα αρετών υπερφυών, έστης εκ δεξιών του σου Υιού και Πλάστου, υπέρ νουν εκλάμπουσα, παρθενικαίς καλλοναίς, Παρθένε Μήτηρ Θεού.

Ο των απάντων Κτίστης και Θεός, θεώσαι βουλόμενος διά σπλάγχνα οικτιρμών, τον πεπτωκότα άνθρωπον εκ σου την σάρκα, του Αδάμ ενδύεται, και σε Προστάτιν Αγνή, δείκνυσι κόσμου παντός.

Ρερυπωμένον βίον μετελθών, το κάλλος ημαύρωσα της ψυχής μου ολικώς, αλλά συ δίδου μοι μετάνοιαν Παρθένε, και πταισμάτων άφεσιν, ίνα Χριστώ τω Θεώ, δουλεύσω ειλικρινώς.

Υπερτέρα πάντων αληθώς, ως Μήτηρ πανάφθορος του των όλων Ποιητού, πάσης φθοράς υπέρτερον τον νουν μου, δείξον και φωτί με λάμπρυνον, της αγλαΐας της σης, Θεογεννήτορ Αγνή.

Του Αγίου. Ο αυτός.

Γνώμη ευθεία Πάτερ λειτουργών, Χριστώ τω Παντάνακτι και καρδία καθαρά, τον φωτισμόν του Παρακλήτου εισεδέξω, τη ψυχή σου Όσιε, ευλογητός εκβοών, ο των Πατέρων Θεός.

Ολοαμπής ως ήλιος ημίν, εσχάτοις εν έτεσιν ανατείλας νοητός, φωταγωγείς των ευσεβών τας διανοίας, τω φωτί των έργων σου, Νεκτάριε ιερέ, Ιεραρχών καλλονή.

Ρώσιν ψυχής και σώματος αεί, ως άλλο Νεκτάριε ιατρείον θαυμαστόν, η των λειψάνων σου σορός Πάτερ παρέχει, τοις πιστώσ προστρέχουσιν, εν ευλαβεία πολλή, τη ευαγεί σου Μονή.

Θεοτοκίον

Ως του Σωτήρος Μήτηρ και Θεού, Παρθένε Πανάμωμε όμματί σου συμπαθεί, βλέπον την κάκωσιν ψυχής μου της αθλίας, και βιαίας ρύσαι με, έξεως της πονηράς, των ολεθρίων παθών.

Δεύτερος. Ουκ ελάτρευσαν.

Ιαμάτων σε, πηγγήν Πάτερ ανέδειξε, Χριστός δοξάσας σε, ο υπό σου δοξασθείς, εντεύθεν οι πάσχοντες, ποικίλοις πάθεσι, καταφεύγουσι, τη θήκη των λειψάνων σου, και ευρίσκουσιν υγείαν.

Διδαγμάτων σου, τα ιερά συντάγματα, αεί ευφραίνουσι, των ευσεβών τας ψυχάς, Αγίω γαρ Πνεύματι, Πάτερ κινούμενος, τον της χάριτος, λόγον σοφώς συνέγραψας, και ζωής τας υποθήκας.

Ως πραότατος, και ταπεινός και μέτριος, του υπέρ έννοιαν, Πάτερ επλήσθης φωτός, εντεύθεν θεόληπτος, εφάινου Όσιε, πρός τά κρείττονα, μυσταγωγών χαρίσματα, θεαρέστου πολιτείας.

Θεοτοκίον

Σωματώσασα Θεόν τον Υπερούσιον, εκ των αιμάτων σου, δίχα τροπής και φυρμού, σωτήριος γέφυρα, ημάς ανάγουσα, προς ουράνια, ώφθης τοις πίστει κράζουσι, χαίρε Κεχαριτωμένη.

Καταβασία

Ουκ ελάτρευσαν τη κτίσει οι θεόφρονες, παρά τον Κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν, ανδρείως πατήσαντες, χαίροντες έψαλλον, Υπερύμνητε, ο των Πατέρων Κύριος, και Θεός ευλογητός ει.

Ωδή η'. Ο Ειρμός.

Ον φρίπτουσιν Άγγελοι, και πάσαι στρατιαί, ως Κτίστην και Κύριον, υμνείτε ιερείς, δοξάσατε Παίδες, ευλογείτε λαοί, και υπερυψούτε, εις πάντας τους αιώνας. (Δίς)

Γεννάται ο άναρχος, εν χρόνω σαρκικώς, εκ σου Αειπαρθένε, και μετά τοκετόν, παρθένον τηρεί σε, ως προ τόκου Αγνήν, ω των υπέρ νουν σου αρρήτων μεγαλείων!

Εν θρόνω ως σύνθρονος, Πατρός και εν χερσί, ταις σαις ώσπερ νήπιον, βροτοίς ομοιωθείς, ο Λόγος οράται, ο συνέχων το παν, και ανακαινίζει, Παρθένε τους φθαρέντας.

Ρευμάτων χρηστοτητος, ακένωτος πηγή, χαρίτων του Πνεύματος λειμών πανευθαλής, εδείχθης Παρθένε, τετοκυία Χριστόν, τον ζωοποιούντα, τους σε υπερευφούντας.

Αγίων Αγίαν σε, ανέδειξε Χριστός, Αγίων ο Άγιος, Υιός σου γεγονώς, διό την ψυχήν μου, εναγή τη φθορά, γεγονυϊαν Κόρη, αγίασον και σώσον.

Του Αγίου. Ο αυτός.

Γνωρίσαι ο Κύριος, θελήσας τοις εν γη, ην δέδωκε δόξαν σοι, σοφέ εν ουρανοίς, πηγήν ιαμάτων, και Θαυμάτων πολλών, έδειξε παμμάκαρ, τα θεία λείψανά σου.

Εκ γης ανεφάνησαν, ως κρίνα του αγρού, ευθύς ως ηνοιγή σου, ο τάφος ο σεπτός, Νεκτάριε Πάτερ, τα σεπτά σου οστά, εκπέμποντα πάσιν, οσμήν αθανασίας.

Ρυσθήναι ικέτευε, Μονήν σου την σεπτήν, εκ πάσης στενώσεως, και βλάβης και οργής, εν σοι καυχωμένην, Ιεράρχα Χριστού, και τη πατρική σου, στοργή ανακειμένην.

Θεοτοκίον

Ασπόρως συνέλαβες, τον Πάντων Ποιητήν, αφθόρως δε τέξασα, αυτον μετά σαρκός, φθοράς με Παρθένε, σαρκικών λογισμών, τη χάριτί σου ρύσαι, τον σον οικτρών ικέτην.

Δεύτερος. Παίδας ευαγείς.

Γνώσει και σοφία διαλάμπων, δογμάτων της αληθείας Πάτερ Όσιε, Ορθοδόξου πίστεως, ακριβής διδάσκαλος, και φυτοκόμος άριστος ηθών σεμνότητος, εδείχθης Ιεράρχα παμμάκαρ, των παθών τας ρίζας, τω λόγω σου εκτέμνων.

Έχει σε η Αίγινα η νήσος, προστάτην και αρωγόν και αντιλήπτορα, μετά τον θεόληπτον, Πάτερ Διονύσιον, μεθ' ου απαύστως φύλαττε ταύτην Νεκτάριε, εκ πάσης συμφοράς και ανάγκης, πίστει προσκυνούσαν, τα θεία λείψανά σου.

Ρήσεσι των θείων σου χειλέων, ως τέκνα πνευματικά σοι αι μονάστριαι, ας εν ταύτη Όσιε, τη Μονή συνήγαγες, εκ κοσμικής συγχύσεως και ματαιότητος, εμφρόνως πειθαρχούσαι προς δόξαν, άγονται την θείαν, τελούσαι σου την μνήμην.

Θεοτοκίον

Άχραντε Παρθένε Θεοτόκε, Αγγέλων και Αρχαγγέλων αγαλλίαμα, και βροτών διάσωσμα, και μέγα προσφύγιον, της των παθών με

λύτρωσαι δουλείας της πονηράς, και δίδου μοι ανάνευσιν Κόρη, τω
κεκακωμένω, εχθρού τη επηρεία.

Καταβασία

Παίδας ευαγείς εν τη καμίνω, ο τόκος της Θεοτόκου διεσώσατο,
τοτε μεν τυπούμενος, νυν δε ενεργούμενος, την οικουμένην
άπασαν, αγείρει ψάλλουσαν. Τον Κύριον υμνείτε τα έργα, και
υπερυψούτε, εις πάντας τους αιώνας.

Ωδή θ'. Ο Ειρμός.

Την ζωοδόχον πηγήν την ανέαν, την φωτοφόρον λυχνίαν την
πάγχρυσον, τον ναόν τον έμψυχον, την σκηνήν την άχραντον, του
ουρανού και της γης την πλατυτέραν, την Θεοτόκον εν ύμνοις
τιμήσωμεν. (Δίς)

Σωτηριώδη πηγήν πολυχεύμονα, σε Θεοτόκε Παρθένε
γινώσκομεν, της ζωής πηγάζουσαν, ύδωρ το αθάνατον, και τας
καρδίας ποτίζουσαν πλουσίως, των ορθοδόξως υμνούντων σε
Δέσποινα.

Ιεροτύπως Μωσής σε προέγραψε, στάμνον, λυχνίαν και βάτον και
τράπεζαν, κιβωτόν κατάχρυσον, και σκηνήν θεότευκτον, ων τας
εκβάσεις ημείς νυν καθορώντες, σε αληθή Θεοτόκον δοξάζομεν.

Μετά σαρκός τον ασώματον τέξασα, ον ο Πατήρ προ αιώνων
εγέννησε, Λόγον τον Υπέρθεον, Θεοτόκε Άχραντε, της σωτηρίας
ημίν ώφθης αιτία, τοις μεγαλύνουσι Κόρη τον τόκον σου.

Ολοαμπές ανεδείχθης παλάτιον, και φωτοφόρος καθέδρα και
πάγχρυσος, του εν κόλποις Άχραντε, του Πατρός υπάρχοντος,
Λόγου αφράστως εκ σου σωματωθέντος, εις σωτηρίαν ημών και
ανάπλασιν.

Υπερκειμένη απάσης της κτίσεως, της ορατής και αΰλου
Πανάχραντε, ώφθης σωματώσασα, τον πάντων, Δεσπόζοντα,
όθεν τον νουν μου της κάτω προσπαθείας, δείξον υπέρτερον Κόρη
και σώσον με.

Του Αγίου. Ο αυτός

Στέφανον δόξης εδέξω Νεκτάριε, παρά Χριστού του λαμπρώς σε
δοξάσαντος, οσίως τον δρόμον σου, Πάτερ ως ετέλεσας, και των
Αγίων ισότιμος εδείχθης, μεθ' ων δυσώπει των τιμώντων σε.

Ιεραρχίας στολήν ενδυσάμενος, ιερωτέραν αυτήν Πάτερ έδειξας,

ιεροίς σου σκάμμασι, και οσίοις πόνοις σου, και των Πατέρων των πάλαι ανεμάξω, τη καθαρά σου ζωή την λαμπρότητα.

Μετ' εγκωμίων τελούσα την μνήμην σου, η του Χριστού Εκκλησία Νεκτάριε, χαίρει εν σοι Άγιε, ταύτην γαρ εφαιδρυνας, εν ταις εσχάταις ημέραις Ιεράρχα, ηγιασμένος φανείς Θείω Πνεύματι.

Οσμήν ζωής ουρανίαν μυρίπνοον, ην αποπνέει η πάντιμος κάρα σου, νοητώσ μοι δώρησαι, τη ψυχή μου Άγιε, και ώσπερ μύρον ευώδες Πάτερ δέξαι, τούτον τον ύμνον ον πόθω σοι ύφανα.

Θεοτοκίον

Υψηλοτέρα των άνω Δυνάμεων, και λαμπροτέρα ηλίου υπάρχουσα, ασυγκρίτως Δέσποινα, τον της δόξης Ήλιον, τον φωτοδότην Χριστόν σαρκί τεκούσα, καταφωτίζεις τους σε μεγαλύνοντας.

Δεύτερος. Άπας γηγενής.

Στήλην αρετών, τη ση καθαρότητι Χριστός σε έδειξε, προμηθεία κρείττονι, εν ταις εσχάταις ημέραις Άγιε, και έμψυχον παράδειγμα προς βίον ένθεον, των πιστών μεν, τας ψυχάς ευφραίνοντα, και απίστων το θράσος αισχύνοντα.

Ίνα της ζωής, της σης το υπόλοιπον ανύσης Όσιε, ησύχως Νεκτάριε, ενδελεχεία θείας ενώσεως, κόσμου παντός εμάκρυνας και τη σεπτή σου Μονή εν Αιγίνη, Πάτερ κατεσκηνωσας, προς Χριστόν ολικώς αναγόμενος.

Μέτοχος ζωής, της άνω γενόμενος Πάτερ Νεκτάριε και Αγγέλων σύσκηνος, ως θεαρέστως πολιτευσάμενος, απαύστως καθικέτευε υπέρ της ποιίμνης σου, και απάσης, της Ελλάδος Άγιε, της πλουτούσης σε νέον αγλάισμα.

Όμιλοι πιστών, εκ πάσης συντρέχουσιν Ελλάδος πάντοτε, τη Μονή σου Άγιε, και θείαν χάριν και πάσαν αίτησιν, εκ των σεπτών λειψάνων σου πιστώσ λαμβάνουσιν, αλλ' ω Πάτερ καμού του ικέτου σου, ώσπερ οίδας την αίτησιν πλήρωσον.

Θεοτοκίον

Ύψωσας ημών, την φύσιν την έκπτωτον προς τα ουράνια, τω υψίστω τόκω σου, Υπεραγία Κόρη Πανύμνητε, διό καμού ανύψωσον ψυχής την έφεσιν, προς το κάλλος, Δέσποινα το άρρητον της αλήκτου ζωής και λαμπρότητος.

Καταβασία

Άπας γηγενής, σκιρτάτω τω πνεύματι λαμπαδουχούμενος,

πανηγυριζέτω δε, αὔλων Νόων φύσις γεραίρουσα, την ιερά
θαυμάσια της Θεομήτορος, και βοάτω, Χαίροις παμμακάριστε,
Θεοτόκε Αγνή αιειπάρθενε.

Εξαποστειλάρια Ο ουρανόν τοις άστροις

Η Εκκλησία αγάλλου, και άδε άσματα καινά, τον σον υιόν
ευφημούσα και ιερόν νυμφαγωγόν, Νεκτάριον τον αρτίως,
ηγιασμένον φανέντα.

Έτερον όμοιον

Θεοπρεπώς βιώσας, εμεγαλύνθης θαυμαστώς, Νεκτάριε Ιεράρχα,
παρά του πάντων Ποιητού, πηγή θαυμάτων γαρ ώφθη, η των
λειψάνων σου θήκη.

Θεοτοκίον

Θεοχαρίωτε Κόρη, ικέτευε διά παντος, τον σον Υιόν και
Δεσπότην, και πολυεύσπλαγχνον Θεόν, πάσης ανάγκης, τους
ευσεβείς Θεοτόκε.

Εις τους Αίνους. Ιστώμεν στίχους δ' και ψάλλομεν τά εξής Προσόμοια.

Ήχος α'. Των ουρανίων ταγμάτων.

Ασματικώς συνελθόντες πανηγυρίσωμεν, την μνήμην την αγίαν,
Νεκταρίου του Θείου, του άρτι δοξασθέντος παρά Χριστού, τη του
βίου λαμπρότητι, των ιαμάτων ταις χάρισι θαυμαστώς, ευσεβών εις
περιποίησιν.

Η των λειψάνων σου θήκη Πάτερ Νεκτάριε, ως άλλη καθοράται,
Σιλwάμ κολυμβήθρα, νοσήματα γαρ παύει τα χαλεπά, και υγείαν
και λύτρωσιν, τοις προς αυτήν προσιούσι νέμει αεί, ενεργεία τη του
Πνεύματος.

Τις επαξίως υμνήσει τας δυναστείας σου, ω Ζωοδότα Σώτερ; ότι
δέδωκας ήδη, στύλον και εδραίωμα αρραγές, τη σεπτή Εκκλησία
σου, τον θεηγόρον Νεκτάριον αληθώς, τον οσίως σοι λατρεύσαντα.

Υπέρ οσμήν αγρού πλήρους κατά την θείαν φωνήν, η ευωδία πέλει
των σεπτών σου λειψάνων, Νεκτάριε τρισμάκαρ των ευσεβών, τας
αισθήσεις ευφραίνουσα, όθεν η Αίγινα βλέπουσα την εν σοι, θείαν
χάριν μακαρίζει σε.

Δόξα... Ήχος πλ. α'

Όσιε Πάτερ, μελέτην θείου νόμου, τον βίον ποιούμενος, των πάλαι
Αγίων, την ζωήν εχαρακτήρισας, το γαρ φρόνημα της σαρκός,

υποτάξας τω πνεύματι, Χρηστότητα εποίησας, και οσιότητα ημφιάσω, ως Ιεράρχης θεόσοφος, και της αρετής αληθής εργάτης, όθεν λαμπρώς παρά Θεού εδοξάσθης, και ιαμάτων κρήνη, η των λειψάνων σου σορός εδείχθη, τη του Παρακλήτου επισκιάσει. Αλλ' ω Νεκτάριε μακάριε, ράνον εν ταις ψυχαίς ημών, το νέκταρ της σης χάριτος, και πρέσβευε τω Κυρίω, δοθηναι ημίν το μέγα έλεος.

Και νυν... Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε παρθένε, και δοξάζομέν σε οι πιστοί κατά χρέος, την πόλιν την άσειστον, το τείχος το άρρηκτον, την αρραγή προστασίαν, και καταφυγή των ψυχών ημών.